

Még mindig

Főiskolás lányok láda- és erögyütése Aligán.

Rugalmasabb szervezést várok

Szokolai Márta másodéves matematika-fizika szakos főiskolás:

Türhető volt Aligán. De néhány dolog nagyon nem tetszett. Nem találtam elég rugalmasnak a szervezést. Hogy mit értek ezen? Például első nap kint felejtettek bennünket a gyümölcsösben, este 6 órakor kerültünk vissza a táborba. A táborrendet túl szigorúnak találtuk. Önkéntes ifjúsági táborban, ahol az önkéntesség a lényeg, és ahol 18 éven felüli egyetemisták, főiskolások vannak, nevéseges, hogy csak 4-től 6-ig volt kimenő. Ezentúl csak „extra” kimenőt kaphattunk, természetesen bejelentve, hogy mikor, hová, miért, kivel megyünk. Vendégeket sem fogadhattunk a tábor területén. Úgy tűnt, hogy a táborvezetőség elsősorban az orvostanhallgatók érdekeit tartja szem előtt. Három nap kivételével ribizlit és málnát szedtünk, pedig a szaporább meggyeszedéshoz is oszthattak volna bennünket, legalábbis felváltva az orvostanhallgatókkal. Több és színesebb programot vártunk volna a szabadidőben. A sportolási lehetőség jó volt, és mindenek fölött a Balaton. A munkában megálltuk a helyünket, a 24 Ft-os napi normát háromszor túlteljesítettük. Így nézve értelmét találtuk a munkánknak. Mégis olyan építőtáborba mennék szívesen, ahol nincs komolyabb szervezési probléma, ahol érdekes, színes program van. A tábor vezetője pedig lehetőleg tanár legyen, aki elég nagy szervezési, irányítási tapasztalattal rendelkezik.

Szeretnénk „ismételni”

Orosz Mária másodéves orvostanhallgató:

Azt hiszem, senki sem csak megszállott munkavágyból megy építőtáborba, hanem azért is, hogy társai között pihenjen, felüdüljön egy kicsit az egész éves egyeteml hájtás után. Fizikai képességeinkhez méretezett, hasznót hajtó — tehát nem tessék-lássék munka és pihentetés, közösségi kikapcsolódás, nyaralás: valahogy e kettőnek kell megadni az építőtáborok értelmét. A végzett munkáról feltétlenül tudni kell a gyerekeknek, hogy azzal segítenek, mert ha haszontalannak tűnik, amit csinálnak, akkor elmegy a kedvük és

Az aligai „maszek strand”

füccs; az egész tábor depressziós lesz. — Egy kicsit mi is így mentünk le június végén Aligára. Arvizes táborba akartunk menni, úgy éreztük, ott van elsősorban szükség a munkánkra — aztán elvezényelték bennünket az aligai állami gazdaságba. Volt egy kis morgás, de gyorsan rájöttünk, hogy ha ott becsülettel dolgozunk, közvetve segítjük az árvízűjöttakat is. Elég jó munkaszellem alakult ki a táborunkban. És a közösség is jó volt. Talán csak ott voltak kisebb döccenők, hogy az „egy házbéliek” nagyon is összetartozónak érezték magukat, más-más intézmények hallgatói nem nagyon barátkoztak össze. Persze ez bizonyos mértékig érthető is egy ilyen nagylétszámú táborban. Az egységes közös hangot többnyire csak a közös rendezvényeken találtuk meg, de azokból elég sok volt, így nem volt nagy vész. A szabadidőnk eltöltését determinálta a Balcsi, a tábor maszek strandja. Ki-ki kedvére úszkált, napozott, kártyázott, tollasozott, ping-pongozott, focizott, aludt vagy rádiózott, olvasott vagy kirándult — szóval lehetett választani bőven. A meghívott előadókkal rendezett estek ugyanolyan jók voltak, mint a táboron belüli szervezésű jelmezverseny és táborújs. Szinte minden napra jutott valami, ami színt, hangulatot vitt a tábori életbe. Ezért volt jó szerintem ez az idei aligai tábor, ezért kértük mi a végén azt, hogy jövőre is elmehessünk „ismételni”.

Termelő munka — változatos program

Dr. Szilágyi Károly és Zsemberi Antal a szegedi építőtábor vezetői:

Mindketten nagyon hasznosnak és értékesnek látjuk a tábor, hiszen célja volt segíteni az egyetemi objektumok építési határidejének betartását és a Délmagyarországi Építőipari Vállalat, valamint a Szegedi Építőipari Vállalat munkaerő gondjainak enyhítését. Véleményük szerint ennek a feladatnak mindenképpen megfelelt a tábor.

Szilágyi: A DÉLÉP fontos épületek munkálataihoz kért segítséget, ezeknél valóban komoly munka folyt. Igaz, hogy az építőipar több férfi munkatérnek örült volna, de ez nem azt jelentette, hogy a lányokat nem tudták hasznosítani. Ők főleg takarítási munkákat végeztek, az így felszabadult munkásokat átirányíthatták más területekre. Nagy jelentőséget adott a tá-

bornak az, hogy a lakásépítési program határidejét betarthatta a vállalat. Mindenképpen folytatandónak tartom ezt a kezdeményezést, ha nem is ilyen nagy létszámú táborral, hogy elhelyezési gondjaink ne legyenek. A tábor munkájában és életében voltak zökkenők, de ezek nem komolyak. Kisebbszervezési hibák figyelmen kívül hagyhatók.

Zsemberi: A tábor résztvevői számára a munka közvetlen érdekeltisége volt, ez a kérdés objektív oldala. A szubjektív: a közösségi érzés, a közös célért való munkálkodás. És hogy valóban közvetlenül érezték a tábor munkájának jelentőségét, azt bizonyította, hogy nagyon rendszeresen és lelkiismeretesen dolgoztak.

Mindkét táborvezető olyan építőtábornak látja értelmét, ahol konkrét termelő munka folyik, amelyek a szabadidő változatos megszervezésére törekszik. Tehát mindenki érezze munkája értékét, fel tudja mérni hasznosságát, tudja megfogni a dolog végét, jól érezze magát a szabadidőben, a közös szórakozások alkalmával.

Alapelv: az önkéntesség legyen

Ketten, akik kérték, nevüket ne közöljük, mert a szegedi táborból kizárták őket; fegyelmi eljárás folyik ellenük és mint mondták, nem akarják még inkább „válni a fát maguk alatt”. A jó építőtábor az önkéntesség elvére épül. Önként jönnek és mindenki a képességei szerint dolgozik — a szabadidőben pedig szabadon választja meg

Bor Pál tanár, Akli Margit és Soós Piroška főiskolai hallgatók munka közben Potsdamban.

a szórakozását. Mindezt úgy, hogy összességében élményi nyújtson a táborban eltöltött két-három hét. Elképzelhető, hogy gyengébb fizikumú is eljőjön építőtáborba és dolgozzon, amennyit bír, lassabban és kevesebbet, mint a többiek — de ha önként jön, dolgozni akar, akkor nincs jogunk megfosztani őt sem a közös munka és szórakozás, a tábori élet élményeitől. Szerintünk nincs értelme a táborban mindenki számára kötelező, egységes programoknak. Szabadidőben többféle lehetőséget kell biztosítani a táborlakóknak, mindenki válassza ki a neki megfelelőt. Elvégre ha valakinek nincs kedve részt venni a kötelezően szervezett közös programon, akkor úgyis „csak ott van”, de annyi, mintha nem is lenne jelen, vagy még rosszabb, mert demoralizálja kihívó megnyilvánulásával a többieket. Egyszóval mindent az önkéntességre kell építeni az ilyen táborokban és megfelelő rugalmassággal irányítani. — Szerintünk az ilyen táboroknak van értelmük. A szegediben itt voltak problémák számos vonatkozásban, de erről nem nyilatkozunk...

Tábor helyett kéthetes társadalmi munka

Gáti Mária II. éves matematika-fizika szakos hallgató:

Minden olyan önkéntes ifjúsági tábor értelmesebb tartok, amelyikben hasznos munkát lehet végezni és hasznosan, kellemesen tölthetjük a szabadidőnket. Szerintem mind a két dolog egyformán fontos: legalább annyira el-

Lapunk korábbi számában összeállítást közöltünk a bel- és külföldi építő, illetve üdültáborokban járt egyetemi és főiskolai hallgatók beszámolóiból. Újabb összeállításunkat nem ezeket a beszámolókat kívántuk folytatni, hanem arra voltunk kíváncsiak, hogy a táborok résztvevői társadalmilag elég hasznosnak tartják-e a nyári tábor-

vesztíti az ember a kedvét egy építőtáborban, ha nem látja eredményét a munkájának, mint akkor, ha a munka után csak teng-leng ide-oda és nem tud mihez kezdeni a szabadidejével. Akkor igazi, ha például az együtt dolgozó munka után is összetartanak, közösen szórakoznak, sportolnak, kirándulnak a tábor környékére. S ahogy a munkában is magunkkal visszük, mintegy húzzuk magunkkal a kevésbé szorgalmasakat is, ugyanúgy be kell venni az egész társaságot a szabadideji programokba. Persze, ez egy kicsit ideálisnak tűnhet, de voltam már olyan táborban, ahol a vezetőség és a brigádfővezetők úgy szerveztek mindent, hogy senkinek sem lehetett semmi panasza, és nagyon jó két hetünk volt. Sajnos, erről a mostani szegedi építőtáborról nem mondhatom el ugyanezt. Valahogy inkább két hetes társadalmi munkának tűnt az egész. A munka biztosítva volt, mi olyan helyen dolgoztunk, ahol közvetlenül eredményét is láttuk a munkánknak, keresni is lehetett, de a munka után... Nagyon kevés szervezett program volt. Mondhatnám úgy is, hogy mindenki úgy szórakozott, ahogy szervezett — azaz, ha összefogtunk néhányan és lementünk fürödni, vagy moziba, akkor szórakoztunk, ha nem, nézhettük a kolosz falait. Sportolni is csak mértékkel lehetett. Kevés volt közös szórakozásnak a

zenés ismerkedési és búcsúest a klubban, meg a szabadidő előadás (esővel). Ennél többet kellett volna tenni a színes táboréletért. És ha a táborvezetőség igazán akarta volna, akkor biztosan minden turnusban talált volna néhány jól szervező embert, akik kezdeményeztek volna. De mert nem próbálkoztak, mindenki ment a maga kis maszek szórakozása után — valahogy aztán — nekem legalábbis úgy tűnt — szétesett az egész tábor.

A nehéz munkát ne zavarják eltérő intézkedések

Papp Zoltán harmadéves orvostanhallgató, Csizmadia László harmadéves gyógyszerész hallgató (Badacsonylábi hegyi építőtábor).

Zoltán: Vasútépítésen dolgoztunk, láttuk a munka értelmét és fontosságát. Ez látszott a teljesítményünkön is, 100—110%-os eredményeink voltak.

László: Különböző jellegű munkákat végeztünk. Ástunk árkot, hordtunk követ és földet. A vasútépítést Tapolcán kezdtük el, nem tudom pontosan mennyit haladtunk, de jó volt nézni az elkészült szakaszt — ez a mi munkánk.

Zoltán: Nem voltak minden brigádnak azonos munkafeltételei. Különböző terepen, különböző talajon kellett dolgozni. A szovjet csoportnak jutott a legnehezebb szakasz. Felváltva kellett volna beosztani, hogy mindenkinek egyforma lehetősége legyen százalékat növelni. Ilyen szervezési hibák nyilván akadnak mindnehol.

László: Előfordult, hogy egy nap többféle utasítást is kaptunk. Reggel egy vasúti szakember kiadta a mű-

(Folytatás az 5. oldalon)

a táborokról...

zások eddig kialakult rendszerét, az elsődleges élmények feldolgozása után hogyan vélekednek saját ott végzett munkájukról, a milyen típusú táborok lennének szívesen a jövőben is lakói.

Az itt elhangzott véleményekhez várjuk olvasóink újabb hozzászólásait.

(Folytatás a 4. oldalról)

kát, egy óra múlva jött egy magasabb beosztású másik, ő módosított (vagy abbahagyta), vagy újracsináltuk amit elkezdünk) azután egy harmadik újból másképp intézkedett. Szerencsére ilyen azért nem gyakran fordult elő.

Zoltán: Be kell vallani az elején azért kicsit nehezen ment a munka. Vizsgaidőszak után, elpuhult kézzel az első napokban még magasan tűnt a norma, nem is tudtuk teljesíteni, később azután belejöttünk és túl is teljesítettük.

Zoltán: Reggel négykor keltünk, 6-tól 1-ig dolgoztunk. Sajnos a tábor messze volt a munkahelytől. Mi Badacsonyládbi hegyen laktunk és innen kb. 15-20 kilométernyire, Tapolcán dolgoztunk. Miután táborunk sátor-tábor volt valószínűleg tartom, hogy a munkához közelebb is felépíthették volna. Így a kora kelés, főleg a meglehetősen nehéz fizikai munka miatt mindig korán kellett lefeküdnünk.

László: A sátor-táborhoz még annyit, hogy teljesen ideális, ha meleg idő van. De az idei nyár mostoha volt. Éjszaka nagyon fáztunk, a mi sátrunk ráadásul be is ázott. Általában nem voltak körülárkoltva a sátrak. Hallottam, hogy más táborok sokkal jobban felszereltek. Nem azt kívánom, hogy balatonparti nyaralóban lakjunk, de mondjuk az jól jön, ha az ember összeázott ruháját meg tudja valahol szárítani.

Zoltán: A kaja ehető volt — mindnyájan hozzáedzódttunk már a menza-

azt is, hogy tőlünk függjön a szabadidő programja. Az első napon minden táborban megkérdezhetnék, hogy a résztvevők milyen sportolási lehetőséget és szórakozást szeretnének.

Tanulhatunk tőlük

Soós Piroska negyedéves matematika-fizika szakos főiskolás potsdami építőtábor).

Mindenekelőtt el kell mondjam, hogy nem hagyományos építőtáborban voltunk, tehát nem társadalmi munkát végeztünk. Munkánkért fizettek, konkrétan 480,— márkát, természetesen az étkezés és szállás költségeit ebből levonták. Nekünk tehát mindenképpen értelmesnek és hasznosnak bizonyult a tábor. De az anyagi érdekeltségem kívül vonzott bennünket az is, hogy megismerjük egy másik ország életét, megismerjük a német embereket. És véleményem szerint erre a legjobb alkalom nem a turizmus, hanem az, ha együtt dolgozhatunk ezekkel az emberekkel. A munkáról, a tábor szervezéséről annyit hogy tanulhatnánk a németektől. Az első napon megkaptott villamosbérlettel a színt minden este betervezett közös programokig, különböző kirándulásokig mindent megszervezték nekünk. A munkát és a szórakozást egyaránt. (Pedig rajtuk kívül egyszerre több külföldi csoportról is gondoskodott a vállalat). Semmilyen juttatást nem kaptunk ingyen, de nem volt alkalmunk semmit sem megbánni. Az utépitkezésen együtt dolgoztunk német FDJ-tagokkal. Ők jobban láthatták gazdasági szempontból a munka értelmét, én csak azt tudom mondani, ők is nagyon lelkesen dolgoztak.

És még valami! Tanulhatnánk a németektől politizálni, a fiataloktól és az idősebbektől egyaránt. Közös esteinken úgy terelődött politikai kérdésekre a szó, hogy észre sem vettük. Nem kellett semmit sem előre szervezni. Úgy tűnt nekem, mintha személy szerint

Orvosegyetemistáink Labdi-hegyi népviseletben.

kozthoz. De legalább hetenként egyszer szívesen ettünk volna gyümölcsöt — egyáltalán nem kaptunk. Sportolási lehetőségeink remekek voltak. Sokat kirándultunk, de ezek egyéni akciók voltak. Közös programunk kevés volt, pedig biztosan sikeresek lettek volna.

László: Táborunk nemzetközi volt, szovjet, cseh, lengyel fiatalokkal dolgoztunk együtt. Igaz a cseheknek úgy szervezték, hogy gyümölcsösödő tábor lesz, ezért az elején hét gyengébb fizikumú haza is ment. Jól összebarátkoztunk a külföldiekkel és más hazai egyetemiek hallgatóival. Örültünk annak, hogy más országok és más karok hallgatóival megismerkedhettünk.

Zoltán: Bármilyen munkájú építőtáborba elmennék, a lényeg nyilván az, hogy az illető munkára szükség van. Sajnos a jó időt nem lehet előre elintézni, de a tábor helyének megválasztását igen. Jó, ha Balaton mellett van, vagy hasonló jellegű helyen, ahol sportolási és szórakozási lehetőségek vannak.

László: Számomra is mindegy, hogy milyen munkát végzek, csak ne legyen erőmet meghaladó. Legfontosabbnak azt tartom, hogy jó szervezéssel inkább könnyítsék a munkát, mint nehezítsék eltérő intézkedésekkel. Önkéntesen jelentkezünk a táborba, tehát elvárjuk

minden német kötelességének érezni azt, hogy egy külföldivel megértesse a két Németország helyzetét és hangsúlyozza hovatartozását. Jól éreztük magunkat, természetesen jövőre is ki szeretnénk menni.

Nálunk szerintem elsősorban a mezőgazdasági építőtáborok nem sikeresek. Gondolom azért, mert résztvevői nem látják át, hogy a mezőgazdaságban segíteni legalább olyan fontos, mint az iparban. Arvítáborba mindenki ment volna, pedig esetleg az éppen ott dolgozók helyett kellett volna segíteni a mezőgazdaságnak. A fontosságát nem láttatják be eléggé a jelentkezőkkel. Másrészt úgy látom, hogy a tábor szervezési rendszere már elavult dolog. Régen volt az, amikor azért lelkesedtek, hogy „Hurrá, megyünk a Hanságba!”. Nem tudok helyette jobbat mondani, de tény, hogy most nem lelkesedésből mennek. Jelentkeznek, mert például jó két hétre a Balaton közelébe utazni. Szóval valahogy másképp kellene csinálni. Semmiképpen sem úgy, hogy például kapunk száz fős keretet és azt x idő alatt meg kell tölteni jelentkezőkkel. És főleg akkor, ha az időpontokban a jelentkezők nem válogathatnak. Az aligai tábor néhány nappal a vizsgaidőszak után kezdődött.

A főiskolán az utóvizsgákat még a nyári vizsgaidőszak után le kell tenni. Tehát aki szívesen ment volna, az esetleg épp vizsgája miatt nem mehetett. De ez csak az idei évre vonatkozik. Általában szerintem az építőtáborokat nagyvessző, vonzó programokkal, a munka értelmét beláttatva rendkívül alapos szervezéssel és jó irányítással lehet fenntartani.

Török Klára és Vranek Ibolya orvostanhallgatók az aligai málnásban.

ÜNNEPÉLYES TÁBORZÁRÓ

A József Attila Tudományegyetem szegedi építőtábor szeptember 20-án a központi egyetem Aulájában tartotta ünnepélyes táborzáróját. Az ünnepségen megjelent dr. Márta Ferenc egyetemi tanár, a tudományegyetem rektora, dr. Papp Ignác docens, a tudományegyetem párt-végrehajtóbizottságának titkára és Székely Lóránd, a Délmagyarországi Építőipari Vállalat osztályvezetője. Az ünnepélyes táborzárót Németh József, a KISZ vb titkár helyettese nyitotta meg, majd Hegyi András, a KISZ vb titkára tartott rövid értékelést a tábor munkájáról, eredményeiről. Ezt követően dr. Márta Ferenc és dr. Papp Ignác mondtak az állami- és pártvezetés nevében köszönetet a tábor fiataljainak derekas helytállásukért. Székely Lóránd, a vállalat nevében köszöntötte a fiatalokat. Elmondta, hogy az egyetemisták segítségével nem teljesíthették volna éves tervüket. A tábor eredményes munkájáért cserében ígéretet tett arra, hogy az egyetemi objektumok építését határidőre befejezik. Továbbá kifejezte a vállalat azon óhaját, hogy a jövő évben kössenek az egyetemmel hasonló szerződést. Végül dr. Bodnár László, a Kisz vb titkár helyettese átadta a DELÉP, az állami vezetés és a KISZ jutalmait.

Kardos Sándor brigádja (Uvárhelyi Olivér, Gellért László, Fábrián Ferenc, Vlav Lajos, L. Nagy György, Németh Ferenc, Nyerges Gyula, Domonkos István, Bodó Balázs, Cséki András, Balogh Zoltán, Halász Zsolt, Lánai Ferenc jogászok) 2 000,— Ft jutalomban és dicséző oklevélben részesült, Kardos Sándor brigádvezető két hetes Szovjetunió-beli jutalomútra megy.

Czikora Ágnes brigádja (Fülpesi Irén, Csikós Mária, Medők Anna, Kiss Katalin, Végh Éva, Bácsalmási Ilona, Molnár Katalin, Hegedűs Margit, Szauer Erzsébet, Abay Piroska, Wiedner Mária, Pál Ilona TTK-sok) 1 750,— Ft pénzzutalomban és dicséző oklevélben részesült. Kilencen közülük részt vesznek a KISZ-bizottság által szervezett pécsi kiránduláson. Czikora Ágnes brigádvezető két hetes Szovjetunió-beli útra megy.

Hazafelé egy badacsonyi kirándulásról.

Pál Klára brigádja (Berzai Zsuzsa, Fülöp Erzsébet, Papp Rita, Adamicza Ágnes, Timár Mária, Fátrai Zsuzsa, Helfrich Magdolna, Kardos Katalin, Török Judit, Kiss Ibolya, Varga Margit TTK-sok) 1 750,— Ft jutalomban és dicséző oklevélben részesült, valamennyi brigádtag részt vesz a KISZ-bizottság pécsi kirándulásán.

Porcsalmi Judit brigádja (Pélik Katalin, Nyiri Ibolya, Léb Judit, Varga Anna, Deák Ida, Bummer Gertrud, Bagi Mária, Gombos Piroska TTK-sok) 1 500,— Ft pénzzutalomban és dicséző oklevélben részesült, közülük hatan részt vesznek a KISZ-bizottság pécsi kirándulásán.

Csikós Klára brigádja (Kurucz Erzsébet, Asztalos Erzsébet, Borsos Márta, Koleszár Katalin, Török Sarolta, Tóth Erzsébet, Sassy Ágnes, Sárfy Ilkó, Surányi Gizella bölcsészek és jogászok) dicséző oklevél és Négyradverőre 10 napos Expressz beutalót kapott.

Dr. Kalmárné, Tajti Klára brigádja (Zentai Mária, Fritsi Erzsébet, Balja Gizella, Lafferton Anna, Urbán Anna, Stefanek Katalin, Varga Márta, Vig Erzsébet, Hegedűs Erzsébet, Varga Katalin, Kristóf Margit bölcsészek) 1 000,— Ft jutalomban és dicséző oklevélben részesült, öten közülük részt vesznek a KISZ-bizottság pécsi kirándulásán.

Lénárt Ilona brigádja (Miklósi Klára, Hovanyecz Mária, Naszályi Márta, Balda Dóra, Bolla Mariann, Szabó Terézia, Nagy Mária, Vécsei Magdolna, Bánhegyi Katalin, Papp Mária, Molnár Márta TTK-sok) 750,— Ft pénzzutalomban és dicséző oklevélben részesült, heten közülük részt vesznek a KISZ-bizottság pécsi kirándulásán.

Simics Zsuzsa brigádja (Erdélyi Ilkó, Far Mária, Gyapjas Mária, Kádár Marianna, Papdi Etelka, Nyíradi Judit, Pánti Irén, Balassa Katalin jogászok) 750,— Ft pénzzutalomban és oklevélben részesült.

Könyvtalványban és dicséző oklevélben részesültek: Csatári Bálint, Máté Mária, Tolvaj László, Németh József, Kenéz Márta, Sipos Márta, dr. Makk Ferenc, Szalay István, Bummer Krisztina, Serer Ferenc.